

Докторътъ направи знакъ на Клеопатра и тя влѣзе въ килера, като рѣмжеше недоволна. Той притвори врачката.

— Имаме заповѣдъ да те закараме въ конака. Арестованъ си, издума строго онъ-башиятъ.

— Защо арестованъ? Кой ме арестува?

— Ще узнаешъ това тамъ. Хайде заповѣдай! И подкарахъ доктора смутенъ и треснхтъ. Той прѣдчувствуваше бѣда.

Когато излазяше изъ вратнята, той чу сърдцераздирателния ревъ на Клеопатра, който приличаше на истински плачъ.

Въ конака бѣше смутня. Въведохъ доктора при бея.

Той сѣдѣще на обикновенното си мѣсто, въ кѣта. До него Кириакъ Стефчовъ четѣше нѣкакви книжа, надъ които надничаше и Нечу Пиронковъ, аазата. Беятъ, шейсетгодишенъ старецъ, прие навжсено доктора, но го покани да сѣдне. У турцитѣ сжществуваше тая тактика къмъ обвиняемитѣ, съ цѣль да ги расположхтъ къмъ самопризнание.

Освѣнъ това, докторътъ бѣше домашенъ докторъ на бея, който го обичаше.

Докторътъ се озърташе смутено и съ учудвание видѣ на миндера връхната си дрѣха, подарена снощи на Краличтъ. Това откритие озари сжмнѣнията му.

— Докторе, тая дрѣха твоя ли е? попита беятъ.

Докторътъ не мислеше, нито можеше да отказва една очевидностъ. Той отговори утвърдително.

— А защо не е у тебе?

— Снощи ъх харизахъ на единъ сиромасъ.

— Дѣка това?

— Въ Хаджи-Шадовата улица.